

keif ussüd, mis ma sulle praego ette ollen luggenud?"

Maria. Et se keif tõssi on, sedda mo süddame tunnistus mulle kül ütleb; agga et se ka minnule tõssi on, sedda ei sa ma õiete uskuma, sest mo mõtted käivad wägga mailma möda, et ma ei sa õiete arrogi, mis ma ollen?

Anna. Armoõppetus on keige lomale antud. (Mark. 16, 15.) Kui Jummal ütleb, „et keif mailm temma ees süallune peab ollema," (Rom. 3, 19.) siis olled sinna ja ollen minna süallused, otsego olleksime meie kahhefeste üksi Jummalale käskude ülle astunud; ja kui temma armo sannumid laskitab, mis on rõmus sannum keige rahwale (Luk. 2, 10.) — ja ütleb, et keif, kes temma sisse uskwad, „ei pea mitte hukka minnema, waid et neil iggawenne ello peab ollema", (Joan. 3, 15.) siis on needsinna rahho sannad ka meile õöldud, otsego olleks õnnis teggia meid nimmega nimmetanud. — Armas Maria, ärra olle kaksipiddi mõtlema

nende armsatte tootuste pärrast, mis selle kalli ramato sees fulutakse, wõtta, loe isse weel — minna pean nüüd minnema omma teggemissi tallitama.

Maria jäi isseenneses mõtlema, — ta südda olli ligutud. Kui Anna ärra olli lainud, wõttis ta piibli, lugges nattoke, õhtas ja pallus Jummalat esimest forda hea ja kohtlase süddamega, et Jummal wõttaks temmale anda Jesusse Kristusse läbbi armo ja hallastusse waimo, ja tunnistas ülles, et üksnes Kristusse surma läbbi koormatud hingele armo saab. — Rõõmsam kui ial enne heitis ta sel õhtul omma wodi. Ta hing olli otsata rõmoga täidetud (kes sedda maitse nud, kül se teab, kui maggus se on) et rõmoga tundis, mis Tawet üttelnud: „Mis pean ma Jehowale tassuma keige temma hea teggemiste eest minno wasto?" (Taweti laul. 116, 12.)

Anna olli Mariale ustawaiks sõbraks. Igga hommiko tousid nemmad warreminni üles, et neil aega olli seltsis piiblist luggeda.